

“मीठे बच्चे- आफ्नो ब्याट्री चार्ज गर्ने ख्याल गर, आफ्नो समय परचिन्तनमा व्यर्थ नगर, आफैले घोट्यौ भने नशा चढ्छ (अपनी घोट तो नशा चढे) ।”

प्रश्न:- ज्ञान एक सेकेण्डको भएर पनि बाबालाई यति बिस्तारमा सम्झाउन वा यति समय दिनुपर्ने आवश्यकता किन पर्छ ?

उत्तर:- किनकि ज्ञान दिइसके पछि बच्चाहरूमा सुधार भएको छ वा छैन, यो पनि बाबाले हेर्नुहुन्छ र फेरि सुधारको लागि ज्ञान दिदै रहनुहुन्छ । सारा बीज र वृक्षको ज्ञान दिनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई ज्ञानसागर पनि भनिन्छ । यदि एक सेकेण्डको मन्त्र दिएर जानुभयो भने त ज्ञान सागरको टाइटिल मिल्न सक्दैन ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । भक्तिमार्गमा परमपिता परमात्मा शिवलाई यहाँ नै पुज्छन् । हुन त यो कुरा बुद्धिमा छ उहाँ यहाँ आएर जानुभएको हो । जहाँ लिङ्ग देख्छन्, त्यहाँ उहाँको पूजा गर्छन् । यो त सम्झिन्छन् शिव परमधाममा रहनुहुन्छ, यहाँ आएर जानुभएको हो, त्यसैले उहाँको यादगार बनाएर पुज्छन् । जुनबेला याद गरिन्छ त्यसबेला बुद्धिमा अवश्य आउँछ निराकार हुनुहुन्छ, जो परमधाम रहनुहुन्छ, उहाँलाई शिव भनेर पुज्छन् । मन्दिरमा गएर शिर झुकाउँछन्, उहाँमाथि दूध, फल, जल आदि चढाउँछन् । तर त्यो त जड हो । जडको नै भक्ति गर्छन् । अहिले तिमी जान्दछौ- उहाँ हुनुहुन्छ चैतन्य, उहाँको निवास स्थान परमधाम हो । ती व्यक्तिहरू जब पूजा गर्दछन् तब बुद्धिमा रहन्छ, उहाँ परमधाम निवासी हुनुहुन्छ, यहाँ आएर जानुभएको हो तब त चित्र बनाइएका हुन्, जसको पूजा गरिन्छ । त्यो चित्र कोही शिव होइन, उहाँको प्रतिमा हो । त्यस्तै देवताहरूलाई पनि पुज्छन्, जड चित्र हो, चैतन्य होइन । तर ती चैतन्य जो थिए ती कहाँ गए, यो सम्झिदैनन् । अवश्य पुनर्जन्म लिएर तल आएका होलान् । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान मिलिरहेको छ । सम्झिन्छौ- जो पनि पूज्य देवता थिए उनै पुनर्जन्म लिँदै आएका छन् । आत्मा त्यही हो, आत्माको नाम बदलिदैन । बाँकी शरीरको नाम बदलिन्छ । त्यो आत्मा कुनै न कुनै शरीरमा हुन्छ । पुनर्जन्म त लिनु नै छ । तिमी पुज्छौ नै उनलाई, जो पहिला-पहिला शरीरवाला थिए (सत्ययुगी लक्ष्मी-नारायण) । यस समय तिम्रो ख्याल चल्छ, जो ज्ञान बाबाले दिनुहुन्छ । तिमी सम्झिन्छौ- जुन चित्रको पूजा गर्दछन् त्यो पहिलो नम्बरवाला हुन् । यी लक्ष्मी-नारायण चैतन्य थिए । यहाँ नै थिए, अहिले छैनन् । मनुष्य यो कुरा बुझ्दैनन् । उनी पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा विभिन्न नाम-रूप लिँदै ८४ जन्मको पार्ट खेलिरहन्छन् । यो कसैको ख्यालमा पनि आउँदैन । सत्ययुगमा त अवश्य थिए तर अहिले छैनन् । यो पनि कसैले जान्दैनन् । अहिले तिमी जान्दछौ- ड्रामा योजना अनुसार फेरि चैतन्यमा अवश्य आउँछन् । मनुष्यको बुद्धिमा यो ख्याल नै आउँदैन । बाँकी यी थिए, यति त अवश्य सम्झिन्छन् । अहिले यिनका जड चित्र छन्, तर ती चैतन्य कहाँ गए- यो कसैको बुद्धिमा आउँदैन । मनुष्य त ८४ लाख पुनर्जन्म भन्छन्, यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा भएको छ- ८४ जन्म मात्र लिन्छन्, ८४ लाख होइन । अहिले रामचन्द्रको पूजा गर्छन्, राम कहाँ गए, उनलाई यो कुरा थाहा छैन । तिमी जान्दछौ- श्री रामको आत्माले त अवश्य पुनर्जन्म लिइरहेको होला । यहाँ परीक्षामा फेल हुन्छन् (संगम युगमा) । तर कुनै त कुनै रूपमा त अवश्य छन् नै । यहाँ नै पुरुषार्थ गरिरहेका छन् । यति नाम प्रसिद्ध छ रामको, त्यसैले अवश्यै आउँछन्, उनले ज्ञान लिनुपर्छ । अहिले केही थाहा छैन भने त्यस कुरालाई छोडिदिनुपर्छ । यी कुरामा जानाले पनि समय व्यर्थ जान्छ, यसभन्दा त किन आफ्नो समय सफल नगर्ने ? आफ्नो उन्नतिको लागि ब्याट्री चार्ज गरौं । अरू कुराको चिन्तन त परचिन्तन नै भयो । अब आफ्नो चिन्तन गर्नु छ । हामी बाबालाई याद गरौं । उनले पनि अवश्य पढ्छन् होला । आफ्नो ब्याट्री चार्ज गर्छन् । तर तिमीले आफ्नो गर्नु छ । भनिन्छ- *अपनी घोट तो नशा चढे ।*

बाबाले भन्नुभएको छ- जब तिमी सतोप्रधान थियौ तब तिम्रो धेरै उच्च पद थियो । अब फेरि पुरुषार्थ गर, मलाई याद गन्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ । लक्ष्य हो नि । यो चिन्तन गर्दा-गर्दै सतोप्रधान बन्नेछौ । नारायणको नै स्मरण गर्नाले हामी नारायण बन्नेछौ । *अन्तकाल में जो नारायण सिमरे...* । तिमीले बाबालाई याद गर्नु छ, जसबाट पाप काटिन्छ । फेरि नारायण बनिन्छ । यो नरबाट नारायण बन्ने सर्वश्रेष्ठ युक्ति हो । एक मात्र नारायण त बन्दैनन् । यो त सारा डिनायस्टी (राजवंश) नै बन्छ । बाबा सबैभन्दा उच्च पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ । यो हो नै राजयोगको ज्ञान, त्यो पनि पूरा विश्वको मालिक बन्नु छ । जति पुरुषार्थ गर्छौ, त्यति धेरै फाइदा छ । एक त आफूलाई आत्मा अवश्य निश्चय गर । कसै-कसैले यस्तो पनि लेख्छन्, फलानो आत्माले तपाईंलाई याद गर्दछ । आत्माले शरीरद्वारा लेख्छ ।

आत्माको सम्बन्ध छ शिवबाबासँग । म आत्मा फलानो शरीरको नाम रूपवाला हुँ । यो त अवश्य बताउनुपर्छ नि किनकि आत्माको शरीरमा नै भिन्न-भिन्न नाम रहन्छ । म आत्मा तपाईंको बच्चा हुँ, म आत्माको शरीरको नाम फलानो हो । आत्माको नाम त कहिल्यै पनि बदलिँदैन । म आत्मा फलानो शरीरवाला हुँ । शरीरको नाम त अवश्य चाहिन्छ । नत्र भने कारोबार चल्ल सक्दैन । यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ— म पनि यस ब्रह्माको तनमा आउँछु, अस्थायी रूपमा (टेम्परी), यिनको आत्मालाई पनि सम्झाउनु हुन्छ । म यस शरीरद्वारा तिमीलाई पढाउन आएको छु । यो मेरो शरीर होइन । मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु । फेरि जानुहुन्छ आफ्नो धाममा । म आएको नै छु तिमी बच्चाहरूलाई यो मन्त्र दिन । यस्तो पनि होइन मन्त्र दिएर गइहाल्छु । होइन, बच्चाहरूलाई हेर्नु पनि पर्छ— कहंसम्म सुधार भएको छ । फेरि सुधार्ने शिक्षा पनि दिइरहनुहुन्छ । सेकेण्डको ज्ञान दिएर गएमा फेरि ज्ञानको सागर पनि भनिदैन । कति समय भयो, तिमीलाई सम्झाइरहनुभएको छ । वृक्षको, भक्तिमार्गको सबै कुरा विस्तारमा बुझ्नुपर्ने हुन्छ । विस्तारमा सम्झाउनुहुन्छ । होलसेल अर्थात् मनमनाभव । तर यति मात्र भनेर त जानुहुन्न । पालना (रेख-देख) पनि गर्नुपर्छ । कतिपय बच्चाहरू बाबालाई याद गर्दा-गर्दै फेरि गायब हुन्छन् । फलानो आत्मा जसको नाम फलानो थियो, धेरै राम्रो पढ्थ्यो— स्मृति त आउँछ नि । पुराना-पुराना बच्चाहरू कति राम्रा थिए, उनलाई मायाले निलिदियो । शुरूमा कति आए । छिटै आएर बाबाको गोद लिए । भट्टी बन्यो । यसमा सबैले आफ्नो भाग्य बनाउने कोशिश गरे, फेरि कोशिश गर्दा-गर्दै मायाले एकदम उडाइदियो । टिक्न सकेनन् । फेरि ५ हजार वर्षपछि पनि यस्तै हुनेछ । कति गए, आधा वृक्ष जति त अवश्य गए । हुन त वृक्षको वृद्धि भएको छ तर पुराना गए, सम्झन सकिन्छ— ती मध्ये केही फेरि अवश्य पढ्न आउनेछन् । स्मृति आउँनेछ, हामी बाबासँग पढ्थ्यौं । अरू सबै त अहिलेसम्म पढिरहेका छन् । मैले हार खाँ । फेरि मैदानमा आउनेछन् । बाबाले आउन दिनुहुन्छ । फेरि पनि आएर पुरुषार्थ गरून् । केही न केही राम्रो पद त मिल्नेछ ।

बाबा स्मृति दिलाउनुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, मलाई याद गर्नु भन्ने पाप काटिन्छ । अब कसरी याद गर्छौं, के बाबा परमधाममा हुनुहुन्छ— यस्तो सम्झन्छौ ? होइन । बाबा त यहाँ रथमा बस्नु भएको छ । यस रथको बारेमा सबैलाई थाहा छ । यी हुन् भाग्यशाली रथ । यिनमा आउनुभएको छ । भक्तिमार्गमा हुँदा उहाँलाई परमधाममा याद गर्दथ्यौ तर यादबाट के हुन्छ, यो जान्दैनथ्यौ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबा स्वयम् यस रथमा बसेर श्रीमत दिनुहुन्छ, त्यसैले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ— बाबा यहाँ यस मृत्युलोकमा पुरुषोत्तम संगमयुगमा हुनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ— हामीले ब्रह्मालाई याद गर्नु छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— एक मलाई याद गर, म यस रथमा रहेर तिमीलाई यो ज्ञान दिइरहेको छु । आफ्नो पनि पहिचान दिन्छु, म यहाँ छु । पहिले त तिमी सम्झन्थ्यौ परमधाममा रहनेवाला हुनुहुन्छ । यहाँ आएर जानु भएको हो तर कहिले ? यो थाहा थिएन । आएर त सबै गएका हुन् नि । जस-जसका चित्र छन् अहिले ती कहाँ छन्, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । जो जान्छन् ती फेरि आफ्नो समयमा आउँछन् । भिन्न-भिन्न पार्ट खेलिरहन्छन् । स्वर्गमा त केही जाँदैनन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— स्वर्गमा जानको लागि त पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । पुरानो दुनियाँको अन्त्य, नयाँ दुनियाँको आदि चाहिन्छ, जसलाई पुरुषोत्तम संगमयुग भनिन्छ । यो ज्ञान अहिले तिमीलाई छ । मनुष्य केही पनि जान्दैनन् । सम्झन्छन्— शरीर त जल्छ, बाँकी आत्मा जान्छ । अहिले कलियुग हो, त्यसैले अवश्य जन्म कलियुगमा लिन्छन् । जब सत्ययुगमा थिए त्यसबेला, जन्म पनि सत्ययुगमा नै लिन्थे । यो पनि जान्दछौ— आत्माहरूको सारा स्टक निराकारी दुनियाँमा हुन्छ । यो त बुद्धिमा बसेको छ नि । फेरि त्यहाँबाट आउँछन्, यो शरीर धारण गरेर जीव आत्मा बन्छन् । सबैले यहाँ आएर जीव आत्मा बन्नु छ । फेरि नम्बरवार फर्केर जानु छ । सबैलाई त लिएर जानुहुन्न, नत्र भने प्रलय हुनेछ । देखाउँछन् प्रलय भयो, परिणाम केही पनि देखाउँदैनन् । तिमीले त जान्दछौ— यो दुनियाँ कहिल्यै पनि खाली हुन सक्दैन । गायन पनि छ— राम गयो रावण गयो, जसका धेरै परिवार छन् । सारा दुनियाँमा रावण सम्प्रदाय छ नि । राम सम्प्रदाय त धेरै कम छन् । रामका सम्प्रदाय हुन्छन् नै सत्ययुग-त्रेतामा । धेरै फरक रहन्छ । पछि फेरि अरू हाँगा-बिँगा निस्कन्छन् । अहिले तिमीले बीज र वृक्षलाई पनि जानेका छौ । बाबा सबै कुरा जानुहुन्छ, तब त सुनाइरहनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई ज्ञानका सागर भनिन्छ, केवल एउटै कुरा मात्र भएको भए फेरि शास्त्र आदि पनि बन्न सक्दैनन् । वृक्षलाई विस्तारमा सम्झाइरहनु हुन्छ । मूल कुरा नम्बरवन विषय हो बाबालाई याद गर्नु । यसमा नै मेहनत छ । यसमा नै सारा आधारित छ । बाँकी वृक्षलाई त तिमीले बुझिसकेको छौ । दुनियाँमा यी कुरालाई कसैले पनि जान्दैनन् । तिमी सबै धर्मवालाको तिथि-मिति आदि सबै बताउँछौ । आधा कल्पमा यी सबै

आउँछन् । बाँकी हुन् सूर्यवंशी र चन्द्रवंशी । यिनको लागि धेरै युग त हुँदैनन् नि । छन् नै दुई युग । त्यहाँ मनुष्य पनि थोरै हुन्छन् । ८४ लाख जन्म त हुन पनि सक्दैन । मनुष्य समझ भन्दा बाहिर हुन्छन् त्यसैले बाबा आएर समझ दिनुहुन्छ । बाबा जो रचयिता हुनुहुन्छ, उहाँले नै बसेर रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ । भारतवासी त बिलकुल केही पनि जान्दैनन् । सबैलाई पुज्दै रहन्छन्, मुसलमानलाई, पारसी आदि जो आउँछन् उनलाई पुज्नु थाल्छन् किनकि आफ्नो धर्म र धर्म स्थापकलाई भुलेका छन् । अरू त सबैले आ-आफ्नो धर्मलाई जान्दछन्, सबैलाई थाहा छ फलानो धर्म कहिले, कसले स्थापना गर्‍यो । बाँकी सत्ययुग-त्रेताको इतिहास-भूगोलको बारेमा कसैलाई पनि थाहा छैन । चित्र पनि देख्छन् शिवबाबाको यो रूप हो । उहाँ नै उँच भन्दा उँच बाबा हुनुहुन्छ । त्यसैले याद पनि उहाँलाई नै गर्नु छ । यहाँ फेरि सबैभन्दा धेरै पूजा गर्छन् कृष्णको किनकि दोस्रोमा छन् नि । प्यार पनि उनलाई गर्छन्, त्यसैले गीताका भगवान् पनि उनलाई सम्झे । सुनाउनेवाला हुनुपर्छ तब त उहाँबाट वर्सा मिल्छ । बाबा नै सुनाउनुहुन्छ, एक बाबा सिवाय नयाँ दुनियाँको स्थापना र पुरानो दुनियाँको विनाश गराउनेवाला अरू कोही पनि हुन सक्दैन । ब्रह्माद्वारा स्थापना, शंकरद्वारा विनाश, विष्णुद्वारा पालना, यो पनि लेख्छन् । यहाँको लागि नै हो । तर समझ केही पनि छैन ।

तिमी जान्दछौ— त्यो हो निराकारी सृष्टि । यो हो साकारी सृष्टि । सृष्टि त यही हो, यहाँ नै रामराज्य र रावणराज्य हुन्छ । महिमा सारा यहाँको हो । बाँकी सूक्ष्मवतनको केवल साक्षात्कार हुन्छ । मूलवतनमा त आत्माहरू रहन्छन् फेरि यहाँ आएर पार्ट बजाउँछन् । बाँकी सूक्ष्मवतनमा के छ, त्यसको चित्र बनाइएको छ, जसमा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई यस्तै सूक्ष्मवतनवासी फरिश्ता बन्नु छ । फरिश्ता हाड-मासु रहित हुन्छन् । भनिन्छ नि— दधीचि ऋषिले त हड्डी पनि दिए । बाँकी शंकरको गायन त कतै छैन । ब्रह्मा-विष्णुको मन्दिर छ । शंकरको केही पनि छैन । त्यसैले उनलाई लगाइदिएका छन् विनाशको लागि । बाँकी यस्तो कसैले आँखा खोल्नासाथ विनाश गराउँदैनन् । देवताहरूले फेरि हिंसाको काम कसरी गराउन सक्छन् । न उनले गर्छन् न शिवबाबाले यस्तो निर्देशन दिनुहुन्छ । निर्देशन दिने माथि पनि आउँछ नि । भन्नेवाला नै फँस्छ । उनीहरूले त शिव-शंकरलाई एकै भन्छन् । अब बाबा पनि भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, मामेकम् याद गर । यस्तो त भन्नुहुन्न— शिव-शंकरलाई याद गर । पतित-पावन एकैलाई भनिन्छ । भगवान् अर्थ सहित बसेर सम्झाउनुहुन्छ, यो कसैले पनि जान्दैनन् । त्यसैले यी चित्र देखेर अलमलमा पर्छन् । अर्थ त अवश्य बताउनु पर्छ नि । बुझ्नको लागि समय लाग्छ । करोडौँमा कोही विरलै निस्कन्छ । म जो हुँ, जस्तो हुँ, करोडौँमा कसैले मलाई चिन्न सक्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि कुराको चिन्तनमा आफ्नो समय नष्ट गर्नु हुँदैन । आफ्नो मस्तीमा रहनु छ । स्वयम्प्रति चिन्तन गरेर आत्मालाई सतोप्रधान बनाउनु छ ।
- २) नरबाट नारायण बन्नको लागि अन्तकालमा एक बाबाको नै याद रहोस् । यस सर्वोच्च युक्तिलाई सामुन्ने राखेर पुरुषार्थ गर्नु छ । म आत्मा हुँ । यस शरीरलाई भुल्नु छ ।

वरदानः— समय अनुसार हर कार्यमा सफल हुनेवाला ज्ञानी योगी आत्मा भव

ज्ञानको अर्थ नै हो समझ । समझदार उसलाई भनिन्छ जसले समय अनुसार समझदारी पूर्वक कार्य गर्दै सफलता प्राप्त गर्छ । समझदारको निशानी हो— ऊ कहिल्यै धोका खान सक्दैन । योगीको निशानी हो क्लीन र क्लीयर बुद्धि । जसको बुद्धि क्लीन र क्लीयर छ उसले कहिल्यै पनि भन्दैन थाहा छैन, यस्तो किन भयो ! यो शब्द ज्ञानी र योगी आत्माहरूले बोल्न सक्दैनन्, उनीहरूले ज्ञान र योगलाई हरेक कर्ममा ल्याउँछन् ।

स्लोगनः— अचल-अडोल उही रहन्छ जो आफ्नो आदि-अनादि संस्कार-स्वभावलाई स्मृतिमा राख्छ ।